

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

De roverkapitein Guldentop en zijn verborgen schat.

Als de oorlog zijn ellende over een land uitspreidt, vormen zich benden, uit boosaardige wezens samengesteld, om te roven en te moorden. Het smokkelen van zeldzaam te krijgen voedingswaren geeft dikwerf aanleiding tot het ontstaan van zulke boosdoenersbenden.

Ik heb het thans over de bende van Guldentop, die te Berchem en in de buurt, op het einde van de XVIIIe eeuw, een panische schrik onder de bevolking verspreide.

De leden van die beruchte bende gingen te werk zoals de voetbranders het deden. Zij bonden hun slachtoffers de voeten, sleepden ze tot bij de haard en brachten hun blote voeten bij het vuur, om de rampzaligen tot spreken te dwingen en te bekennen waar zij hun geld verstopt hielden.

De aandacht van het Antwerps gerecht werd in 1797 getrokken op verdachte lieden die in de oude Karthuizerij van Lier

nestelden. Men voelde zich in de stad van St. Gummarus niet meer veilig.

Wel waren de Lierse wever Jan Frans Pasteys en zijn vrouw Johanna in de loop van de maand Maart 1797 elk tot 14 jaar in de ijzers en « te pronk staan » aan de schandpaal veroordeeld geworden, de man buitendien met de bal aan het been. Maar daarmee was de bende op ver na niet uitgeroeid. In December van dat zelfde jaar werd een bindersaanslag te Postel onder Geel bedreven, die tot gevolg had dat Jan Pasteys zoon en Jan Frans Gios van Zandhoven op

hun beurt aangehouden werden. Beiden werden het volgende jaar, op 28 Augustus, op de Grote Markt te Antwerpen, geëxecuteerd.

Maar in 1799 deden de binders andermaal in de streek tussen Antwerpen en Lier van zich horen. De kapitein van die bende werd als Guldentop aangeduid. Hij scheen te nestelen in de beboste streek van de Luithagen, op de grenzen van Wilrijk, Mortsels en Berchem, op het door water omgeven speelhof van Mussenborch.

Gendarmen trokken er in Juli op uit. En het kwam tot een bloedig gevecht met de bandieten die echter konden ontsnappen, op hun kapitein na. Guldentop inderdaad werd door een kogel in het been geraakt. Men bracht hem langs Berchem naar het Steen te Antwerpen. Vervolgens werd hij naar het gasthuis vervoerd, waar men tot het afzetten van het gekwetste been overging.

Toen Guldentop van zijn heilkundige bewerking genezen was, werd hij vóór de rechters gedaagd. Het geding ging in de Statenkamer van het stadhuis door, de tegenwoordige trouwzaal.

Het gevelde vonnis was datgene, dat door de goede gemeente verwacht en gehoopt werd : de doodstraf.

Guldentop werd terug naar het Steen gevoerd in afwachting dat men tot zijn terechtstelling zou overgaan.

Wel poogde Cornelis Guldentop, geboortig van de « Lierse kanten », in beroep zijn hoofd te redden. Het baatte niet.

Op 30 October 1799 werd hem de rode mantel van de ter dood verwezenen op de schouders gehangen en moest hij in het karreken plaats nemen, waarmede men hem naar de plaats van de terechtstelling voeren zou.

Naast hem had pater Herckelbouts, een beëdigd Predikheer, plaats genomen. Langs een tamelijk lange omweg in de wijk, kwam het karreken op de Grote Markt, « alwaar hij op het werktuig gedragen werd, aangezien hij maar een been had ».

Hoe Guldentop stierf en of hij zich moedig hield in het uur van zijn dood konden wij niet achterhalen. Alleen volgend besluit van het gebeuren kwam tot ons : « Dat was het eynde van dezen mensch, die den schrik was van de dorpelingen naemelijk van de kanten van Lier en Antwerpen ».

Maar met de dood van Guldentop was zijn naam niet uit de wereld. Inderdaad het gerucht geraakte verspreid dat de bandiet een aanzienlijke hoeveelheid goud en zilverstukken verborgen had ergens begraven op Mussenborch. Het verlangen naar die schat spoorde vele lieden er toe aan opgravingen te doen, die echter ontgoochelingen opleverden. Later kwamen er zelfs pendelaars bij te pas. Maar evenmin vonden zij het zo gretig verlangde goud terug.

Alleen ontdekten zij een stuk schedel waarin onkruidworteltjes allerlei reetjes gebeten hadden.

Nog altijd wordt door ouderen van dagen tussendoor over de verborgen schat van Guldentop verteld.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

Polfriet verschrikte, sprong op en voelde in zijn zak ; inderdaad, zijn geldbeugel was verdwenen.

— Wil u niet ontstellen, sprak de edelman, geen duit zult gij verliezen, maar zie toch eens wat er van een speler kan geworden ! Ik, dief geworden!!! Ik, Léon van den Heuvel. Met uw geld speelde ik voort, de kans keerde, ik won al het verlorene terug en won zelfs tweehonderd vijf-en-twintigduizend gulden. Mijnheer, daarvan komt de helft u rechtmatig toe, en die som ga ik u voortellen.

Polfriet stond als door de bliksem geslagen : honderddertien duizend gulden ! Welke schat !

— Mijnheer, sprak de jongeling, het enige, dat ik u vraag, is een volstreckte geheimhouding.

— Jongeling, antwoordde Polfriet, die zijn kalmte had teruggekregen, ik aanvaard die som op één voorwaarde : dat ge mij belooft nooit meer te spelen.

— Dat zweer ik u, sprak de jonge edelman, nooit zet ik nog een voet in een speelhuis.

Deze woorden gezegd hebbend, deelde hij zijn schat met Polfriet en deze was nu in het bezit van een ruime som, die hij wilde gebruiken om zijn brave meester te redden. Laten wij nu Polfriet volgen.

XIV.

POLFRIET NEEMT EEN KNECHT EN BEGINT ZIJN OPSPORINGEN.

Voorzien van zijn schat, verliet Polfriet het onbekende huis. Reeds was het dag en Brussel, dat kort te voren geleden had door het bombardement der Fransen, begon zich te herstellen en zijn oud leven en gewoel terug te krijgen. Men hoorde leurders hun koopwaren uitventen, men zag Brabantse kaasboerinnen, net uitgedost, in een tenen mandje hun koopwaren op het hoofd dragen ; de melkboerinnen, met hun koperen kannen, blinkend als goud ; de vis- en groentenleurders ; ook begon men de winkels te openen, en een menigte karossen en rijtuigen van alle aard reden voorbij.

Polfriet was nu op straat. Tot hiertoe scheen hij wel te pas, doch de lucht bedwelmde hem. Zijn hoofd werd duizelig, en zie, eensklaps wemelt en danst alles vóór zijn ogen ; de kaasboerinnen, leurders, melkmeisjes, rijtuigen, huizen en bomen, 't draait allemaal in 't rond.

— Ach, zuchtte hij, dat er mij toch iemand ter hulp kwam, ik zou hem rijkelijk betalen !

Maar de voorbijgangers hielden hem voor een edelman, die de

nacht in een braspartij had doorgebracht en, verre van hem te helpen, bekeken zij hem met verachting en vervorderden hun weg.

Polfriet stond daar, leunend tegen een huis, en wie weet, wat er met hem gebeurd ware, had een koetsier zijn toestand niet bemerkt. Dat volk, slim als het is, weet wanneer er een goede duit te verdienen is.

Polfriet zag dus iets al draaiend op hem afkomen, een paard, een rijtuig. Hij zag een hoofd in de hoogte zich tot hem buigen en hoorde een stem, die riep :

— Begeert de edele heer een koersje te doen? Ik ben tot zijn dienst.

— Aangenomen, stamelde Polfriet en hij ging waggelend naar de karos.

Maar de koetsier was reeds van zijn bok gesprongen, hij hielp de bedwelmde in het rijtuig en vroeg :

— Waar wil de edele heer heen ?

— Naar de afspanning !

— Welke afspanning begeert mijnheer ?

— Een afspanning van eerste klas.

— Bevalt « De Kempenaar » u ? Men is daar zeer wel, veel nobel volk, schone kamers, rijke tafel en oude wijnen. Alle dagen een uitgelezen gezelschap.

Men zag dat de koetsier een bijzondere voorliefde had voor « De Kempenaar », waar hij ongetwijfeld voor ieder klant een goed fooi-ken kreeg.

Weldra was Polfriet in zijn hotel aangeland. Een bediende hielp hem afstijgen. Polfriet haalde een kroon uit de zak en gaf die aan de koetsier, die dankend vertrok. Na een stevig morgenmaal genomen te hebben, was Polfriet vast op zijn benen en goed bij zijn zinnen, want zijn bedwelming was meer te wijten aan flauwte dan aan de drank.

Toen Polfriet zijn hongerige maag voldaan had, begon hij te overwegen en weldra was zijn besluit genomen. Een goede kamer gevraagd, drie dagen van te voren betaald, zijn valies op die kamer gebracht en tot aan de poort gekomen, om naar een rijtuig uit te zien ; hij moest immers kledingstukken hebben, volgens zijn staat van rijk edelman.

Nauwelijks had hij zich aan de deur vertoond, of de koetsier van daar pas stond vóór hem met de hoed in de hand en vragend of de edele heer begeerde een koersje te doen ? Hij was te wel gevaren om die vrijgeveige klant te laten ontsnappen.

Polfriet aanvaardde zijn diensten, en de koetsier bracht hem naar een groot kledermagazijn ; daar kocht Polfriet een volle edelmansuitrusting en twaalf kostbare hemden. Toen dit alles uitgekozen was, naar zijn hotel gebracht, en op zijn kamer geplaatst, werd het tijd om te noenmalen.

Een lekker, vorstelijk noenmaal, waaraan hij, een kloeke gezonde man van omstreeks de veertig jaar, alle eer deed.

Ondertussen vroeg Polfriet zich herhaaldelijk af :

(Wordt vervolgd).